

και τον Νικητα βλέποντας και την γρηά του Λάκαινα,
 δίχως καθέλου να ντραπηξ
 άμέσως σοδρχειται να τής
 έκτεινον γέρο-Νικολη κι έκτεινο Νικολάκινα.

"Από σβή κι από ράτσα καθώς άλλους δέν τους βρήκα...
 βλέπω και την Πωδγορικά,
 μα μέσ'σ'άλλα διακρίνω,
 Περικλέτο μου, κι έκτεινο
 το περίφημο Δουλοτίνο.

Είς αυτό το Μοντενέγρο
 άνθρωπο δέν βρήκ'άλλεγο,
 ποδ να μ'έρωτηση κάπως και γιά τή δική μας γή
 και ποδς βγήκε και δέν βγήκε σ'τής Διπίλης την έκλογή.

Τι προομένεις, αδελφέ μου,
 από μέρος σάν κι'αυτό,
 όπου δέν χρωστά λαφτό
 κι άνδρας τρέφει το πολέμου.

"Τι προομένεις από τούτους τοδς αγροίκους, τοδς ασάφους,
 τοδς άπλοδς, τοδς κτηνατρόφους;

Τι προομένεις από τούτους, ποδ δέν έχουν καρπέ;

Τι προομένεις από τούτους, Περικλή τόν Αθηναίων;
 προστυχά και τών γονέων.

Είς τον Νικητα τόν Ήγεμόνα, που Βασιλέως βάζει κορώνα.

Βαστώντας κλέω πούκου σ'τόνα χέρι
 και σ'τάλλο μαή σημαία γαλανή,
 θεράμς ή Ρωμηοσούν σέ συχαίρει
 και σέ τόν Βασιλέα προοικνεί.

"Από πολλας μουντζούρας έκλογών
 το δόλο το Ρωμαίκο βγαλέμο
 κι από πολλας τραχάλιας κουρασμένο
 προσέρχεται σ'τόν Θρόνο σου σφριγών.

"Επαξεί καθώς πάντοτε τόν βόλο του,
 και τώρ άπηλλαγμένον κάθε πάνευ
 στέλλει σ'το Μαυροβούνι και τόν στέλο του,
 στέλλει και τόν διάβοχο τού Θρόνου.

"Ίσως κι'ό Βασιλέας μας έδω πέρα
 ναρχόταν γιά τμή περισσοτέρα,
 μα πήρε τής Κυκλάδς μας παγόνα
 και τώρα γιά τήν Άνδρο βάζει πλώρη,
 και τρέχει καθεμία παραμίνα
 κι άνθουσορν τής Άνδρου βρακοφόροι.

Τά νέα μας τά σύμβολα γιά δόρα
 τά φέρνω σ'τη φτωγή τήν Τσερναγόρα,
 και βάλε τα στολιδία σ'την κορώνα σου
 κι έδω σ'την αγορά μαή τήν κοκκάνα σου.

Δέξου προσήσεις, Βασιλέα τών Μελανών Όρειών,
 κι έκ μέρος τής ένδξου γής Πρωτοκοργών μοιραίων,

δέξου προσήσεις, Ρήγα,
 κι αϊώνων μόνχους τρύγα.

Σέ χαίρω τών Μελανών Όρειών αέτι,
 Νικητα πετριτό,
 σέ χαίρω τών Μελανών Όρειών λεοντάρι,
 κι'ή Ρωμηοσούν μούσιος τοδ πούκου το κλωνάρι,
 και Ράλλαρν χρωσξάνθον και Κόντε Κερκυρατν
 τοδς έχει κάνει Βασιλείς τών Μελανών Όρειών.

Κι'αν σέ θαυμάζουε χαϊοι,
 έγώ δέν θέλω σχέσι,
 μα Βασιλέα μπουρξοαζι,
 ποδχει σπαθιά σ'τη μέση.

Χαίρε, Ρήγα Κηλειυτά,
 αν κι'ό Φασουλής ποτ
 δέν θαυμάζω Βασιλέα,
 ποδ σάν βέλλε και τι
 μα σ'την πάλα τή ζητεί,
 σ'τ'δχι μένο μα τόν δισκο.

Δέν μ'άρσκει δέν μ'άρσκει Βασιλέα; Μαυροβουμάτης,
 ποδχει τήν άνοσια
 να περνά σάν στρατιάτης,
 και να γίνεται θυσία.

Κι'εταν πέρασες πρό χρόνον
 έκ τής γής τών Παρθενώνων,
 ποδ καθόνας αναζή,
 εφανε δικαίως τότε
 φηφτυτο μας Κηφισοσάται;
 κελ ποδ μπουρξοαζι.

Νικητα πολιτίου,
 γιατ' είναι και ντροπή σου
 μέσο σέ μαή κατάστασι πρωτογενή να μένης,
 άφ' λυσοσέ πολιτίουδς παντού τής άκουμένης.

Μήν είσαι ντιπ αρχαϊκός
 και πάλας μήν κρατις-
 μου λένε και δραματικός
 πός είσαι ποιητής.

Κι'αν έχης γράφει δράματα, Νικητ' αγαπητέ,
 άγνωστα και γνωστά,
 δός τα σ'την Νέα τή Σκηνή και σ'το Βασιτε
 να πάρης ποσοτά.

Εδού το Μαυροβούνιον... ήχρον όρματων ήχοι...
 άς λάμπη σ'την κορώνα σου τμή κι'εδαμονία,
 και το τρελλό Ρωμαίκο, ποδ πάει μαή τήν τήχη,
 μπορεί κι'από Βασιλείο να γίν' Ήγεμόνα.

"Έτα τόν προσήφησηα τόν νέον Βασιλέα,
 και μετ' άλλων έρχομαι, και καλά νυστάξά.